

Rimantė Verbylaitė-Tzolova: „Vienu žingsneliu arčiau namų“

Justina MIKELIŪNAITĖ

Rimantė Verbylaitė-Tzolova: „Vienu žingsneliu arčiau namų“

Pavasariį Lietuvių bendruomenė Bulgarijoje į naujosios pirmininkės pareigas patvirtino parasparnių pilotę Rimantę Verbylaitę-Tzolovą. Septintus metus šioje šalyje gyvenanti lietuvė tikisi pateisinti lūkesčius ir yra pasiryžusi ne tik įregistruoti bendruomenę oficialiai, bet ir atgaivinti mišrioms šeimoms tokią svarbią šeštadieninę lietuvių mokyklėlę vaikams.

Su kokiom nuotaikom pati priėmė naujas pareigas? Ką iki šiol Tau reiškė būti bendruomenės nare, ką duoda tautinė bendrystė gyvenant svetur?

Labai gerai prisimenu savo pirmąjį susitikimą su Bulgarijos lietuviais 2012 m. pabaigoje. Tuomet buvo kuriama lietuvių bendruomenė su Remigijum Narausku priešaky. Tautiečiai iš karto nuoširdžiai priėmė į savo būrį. Man tai buvo labai svarbu – jaučiausi vienu žingsneliu arčiau namų.

Kai šių metų pradžioje buvusi pirmininkė Eglė Barasaukaitė-Volkė pradėjo ieškoti pamainos sau, ilgai nesvarsčiusi paprašiau, kad manęs netrauktų į kandidatų sąrašą. Viena pretendentė į šias pareigas dėl vyro darbo su šeima persikėlė į kitą šalį, daugiau norinčiųjų neatsirado. Dar kartą permąsčiusi, ar tikrai galiu būti bendruomenei naudinga ir ar užteks laiko bei noro savanorystei, pasiūlymą priėmiau. Tikiuosi, kad patenkinsiu lūkesčius.

Kokie nauji iššūkiai ir atsakomybė ateina su šiuo statusu?

Lietuvoje baigiau statybos inžinerijos (konstrukcijų projektavimo) bakalauro bei strateginio organizacijų valdymo magistro studijas, tad organizaciniai reikalai man nėra naujiena. Tačiau išties nemenkas iššūkis – žmogiškieji santykiai. Tai taip trapu ir neapčiuopiama.

Man dažnai atrodo, kad žmogus, valdantis skraidančius aparatus ir oro

sroves, yra pajėgus suvaldyti viską. Kaip manai, ar Tavo aviacinė patirtis gali pasitarnauti buriant, vystant bendruomenę?

Tiek aš, tiek mano vyras aktyviai dalyvaujame tarptautinėse parasparnių varžybose. Keletą jų patys organizavome. Nuolat keliaujame ir sutinkame skirtingų požiūrių žmonių. Daugelį organizacinių sprendimų, kuriuos esame matę varžybose, be abejonės, galima pritaikyti ir bendruomenės veikloje.

Ar turi viziją, kokia bendruomenė galėtų tapti, kuria linkme ji turėtų judėti per artimiausius kelerius metus? Kokius tikslus keli sau kaip bendruomenės pirmininkei?

Buvusių pirmininkų pastangomis lietuviai Bulgarijoje susitinka švęsti kone visų lietuviškų švenčių, dalyvauja labdaros mugėse ir kartais susitinka neformalioje aplinkoje. Stengsiuosi, kad tai nenutrūktų. Taip pat esu iškėlusį uždavinį oficialiai įregistruoti lietuvių bendruomenę Bulgarijoje ir atgaivinti aktyvią lietuviškos vaikų mokyklėlės veiklą.

Kaip manai, kas labiausiai skatina lietuvius įsitraukti į bendruomenės veiklą? Kokia pagrindinė bendruomenės misija - jungti lietuvius čia ar ir atstovauti Lietuvai Bulgarijoje, būti savotiškais ambasadoriais?

Burtis įkvepia noras susitikti ir bendrauti, keistis naujienomis, puoselėti lietuviškas tradicijas bei kalbą. Tačiau ne mažiau nei bendros šventės svarbu ir tai, kad kiekvienas lietuvis jaustųsi atsakingas už gerą Lietuvos įvaizdį.

Trumpai pristatyk, kokie renginiai, įvykiai laukia bendruomenės dar šiemet.

Rugsėjį planuojamas turistinis žygis Balšos (Balsha) kaime netoli Sofijos, taip pat po ilgos pertraukos vyks lietuviškos vaikų mokyklėlės pamokos. Gruodžio mėnesį laukia kalėdinė labdaros mugė bei šventinis vakaras, kuris sutraukia bene daugiausia Bulgarijos lietuvių.

Kaip „meilės emigrantė“ į Bulgariją persikėlei prieš daugiau nei šešerius metus. Kaip per tą laiką pasikeitė Tavo požiūris į šią šalį?

Su savo vyru bulgaru susipažinau parasparnių varžybose Kroatijoje. Atvykau pažinodama Bulgariją tik kaip turistinę šalį ir puikią vietą skraidyti parasparniu. Atvykusi gyventi patyriau didžiulį šoką. Kalbos visiškai nemokėjau, angliškai

kalbėjo vos vienas kitas sutiktas žmogus, o bulgarų karštas būdas ir noras visada būti kompanijoje man buvo svetimas. Lietuvoje jaučiausi puikiai. Išvykusi labai skausmingai ilgėjausi šeimos, mano akiai malonios lietuviškos estetikos, tačiau dabar giliai jaučiu, kad Bulgariją jau myliu ne mažiau nei Lietuvą. Čia auga mano dukra ir padarysiu viską, kas nuo manęs priklauso, kad ji jaustų abiejų šalių šaknis.

Rimantė Verbylaitė-Tzolova su šeima. Asm.
archyvo nuotraukos

Kaip sekasi išlaikyti lietuvišką tapatybę mišrioje šeimoje, perduoti ją dukrai? Kas padeda neatitrūkti nuo šaknų, Lietuvos?

Mūsų Neringai treji. Ji gimė ir auga Bulgarijoje, tačiau aš su ja bendrauju tik lietuvių kalba, o tėtis – bulgariškai. Kol kas dukra puikiai supranta abi kalbas ir sėkmingai jas vartoja. Nesu įvardinusi jokių auklėjimo taisyklių, tiesiog auginu ir auklėju ją taip, kaip pati buvau auginama. Tad jai natūraliai pažįstamos lietuvių tradicijos, kultūra, požiūris.

Į Lietuvą su šeima stengiamės grįžti bent porą kartų per metus. Nuolat aktyviai domiuosi Lietuvos naujienomis, kasdien bendrauju su šeimos nariais ir draugais. Dabar nėra sunku palaikyti ryšį. Tereikia noro.

Ko Tave išmokė Bulgarija? Su kokiais didžiausiais iššūkiais ir džiaugsmiais susiduri šiandien gyvendama čia?

Pradėjau į viską žiūrėti daug paprasčiau. Nustojau save kankinti bandymais verstis per galvą tam, kad įgyvendinčiau savo pačios sukurtą planą. Tiesiog tie planai dabar daug lankstesni ir priklauso nuo esamos situacijos.

Savo namais laikai Bulgariją ar jautiesi gyvenanti per dvi šalis, viena koja ten, viena čia?

Kai važiuojame į Lietuvą, visiems sakau, kad grįžtu namo. Bet kai važiuoju į Bulgariją, sakau tą patį. Vyras džiaugiasi, kad Neringa galės pasigirti ne tik dviem skirtingais kaimais, kuriuose jos laukia močiutės ir seneliai, bet net dviem nuostabiom šalim.

Interviu spausdintas žurnalo „Pasaulio lietuvis“ 2018 m. rugpjūčio-rugsėjo numeryje 8-9/569.

Mielai pasidalysime žurnale skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.

